

TK

Vztahy

Kočky mojí tety Květy

Tenhle příběh je taková moje zpověď. Ze svého činu nemám dobrý pocit a milovníkům koček doporučuji, aby ho raději nečetli.

O tetu Květu jsem se starala od té doby, co zůstala upoutaná na invalidní vozík. Naštěstí žijeme v jedné obci, ovdovělá a bezdětná teta ve svém domku a já s rodinou ve svém.

Mám tetu ráda, tolerovala jsem i její kočky, ačkoliv mi svou drzostí lezly hrozně na nervy. Kleopatra, kočka promenující se po kuchyňské lince. Z talířů na stole zas ujídala Líba.

Nafoukaná britka Megan se válela na pohovce a trhala koberec. A kradla jídlo.

Tetě se rozbila televize, takže jsme jí koupili novou, s pořádnou obrazovkou, aby na ni z vozíku i z postele dobře viděla.

To se ovšem nelíbilo Kleopatre. Byla zvyklá na tu starou, takže novou telku pokřtila tak důkladně, že už nešla opravit.

„Kočičí moč je agresivní,“ pravil na vysvětlenou opravář.

Navrhla jsem tetě, že přestěhujeme kočky do sklepa. Je to docela útulný sklípek a nebožtík strýc tam přespával po pozdním návratu z hospody. Do dveří se prořízne sklápěcí otvor, aby mohly běhat z domu na zahradu. Budou tam mít pohodlné pelišky i chutnou stravu. Teta se rozplakala. „To nemůžeš udělat, Jarmilko, kočičky jsou moje lásky, moje společnost.“

Teta oželela televizi, protože zakoupení nové bylo podmíněno vystěhováním koček do sklepa. Tetin zdravotní stav se bohužel zhoršoval, péči už jsem časově, fyzicky, ale ani psychicky nezvládala. A to ani s pomocí pečovatelek z domácího hospicu. Kvůli kočkám se střídaly a tetě to vadilo.

Nakonec se sama rozhodla pro domov důchodců. Ale co s kočkami?

„Že se o ně, Jarmilko, postaráš! Že si je vezmeš domů!“ Tahle představa mě vyděsila nejen proto, že mladší syn je alergik.

Těžko bych asi převychovala ty staré zvykané dámy. Tetě jsem to nicméně slíbila, ale kočky putovaly do útulku. Při návštěvách v domově jsem však tetičce líčila, jak se u nás báječně mají, kočky bylo to první, na co se teta ptala. Ale jedna místní drbna, co za tetou občas zajde, jí namluvila, že jsem ty kočky nechala utratit! Teta té pomluvě uvěřila. A proč ne, vždyť jsem jí nestydatě lhala, že se o ně starám! Od té doby mě nechce vidět. Nepomohly ani fotky dokazující, že se ty potvory kočičí v útulku spokojeně zabydlely. Je mi to všechno hrozně líto, ale co jsem asi měla dělat?

Jarmila

Zaznamenala Dagmar Morenová

TK – Vztahy – Kočky mojí tety Květy

Názor psychologa

„Kočky mojí tety Květy“ – mohl by to být zajímavý název románu, například Agathy Christie. Asi by se do názvu pokusila dostat údaj o jejich počtu. Vedle „Deseti malých černoušků“ a „Pět malých prasátek“ bychom mohli mít též „Gang tří zlomyslných koček“.

Paní Jarmila se rozhodla tetičce pomáhat v době, kdy přestávala být soběstačná. Což je samo o sobě krok nejen ušlechtilý, ale v mnohém také náročný. Zájemcům bych doporučil práce MUDr. Tamary Tošnerové popisující úskalí péče o osoby staré a dlouhodobě nemocné. Což je počínání s extrémně vysokým rizikem vyhoření. Opečovávaný může záhy připadat pečujícímu jako bytost nevděčná.

Zřejmě je dobře, že se pro ten domov důchodců rozhodla tetička sama. Což byla asi ta chvíle, kdy si měly společně vyjasnit představy o dalším osudu oněch koček. Jarmile by se možná hodila kapka větší asertivity – alespoň ta, dávající nám právo říci NE, aniž bychom se kvůli tomu měli cítit provinile. Třeba by si teta Květa vzpomněla na nějakou kamarádku, známou či sousedku, která by se možná alespoň o jednu postarala. I kdyby mělo nakonec dojít na nějaký ten útulek, mohly spolu Jarmila a Květa navštívit pár útulků a vybrat takový, který by se i paní Květě zamlouval.

PhDr. Petr Šmolka